

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 7.

Den 1. Januar 1859.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Jesu Biergprædiken.

(Fra „the Millennial Star.“)

„Salige ere de Fattige i Aanden; thi Himmeriges Rige er deres. Salige ere de, som sørge; thi de skulle husvales. Salige ere de Sagtmødige; thi de skulle arve Jordens. Salige ere de, som hungre og torste efter Netscridghed; thi de skulle møttes. Salige ere de Barmhjertige; thi dem skal vederfares Barmhjertighed. Salige ere de Rene af Hjertet; thi de skulle see Gud. Salige ere de Fredsommelige; thi de skulle kaldes Guds Born. Salige ere de, som lide Forfolgelse for Netscridgheds Skyld; thi Himmeriges Rige er deres. Salige ere I, naar man bespotter og forfolger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det. Glæder og frydner Eder, thi Eders Løn skal være megen i Himmelene; thi saa have de forsulgts Propheterne, som vare for Eder.“

Jesus Christus.

Endstjondt Herren og Mesteren henvendte denne sin Tale til de Hellige, som levede for en atten hundrede Aar siden, er den ikke destomindre ligesaa anvendelig paa de Hellige i de sidste Dage. Herrrens Ord til hans Folk i hvilken som helst Tidsalder ville altid blive opsamlede og anseete som værdifulde Juveler af dem, som interessere sig for hans Værk, og som selv ønske at blive fuldkommede i Sandhed. Bistnok er der flere af Herrrens Ord til hans Disciple fordum, som kun gjaldt dem, som følge af deres særegne Omstændigheder, og den Stilling, de intog. Men dette er ikke aldeles tilfælde med ovenanførte Ord, og endstjondt de henvendtes til og varer aspassede for hans omkringstaende Tilhørere, vil man alligevel finde, at de ere anvendelige paa alle de Hellige i

disse sidste Dage, og meget opmunrende for dem.

1) „Salige ere de Fattige i Aanden; thi Himmeriges Rige er deres.“ De Fattige i Aanden ere dem, som ere af et ydmigt Sind, som ikke ere opblæste af Stolthed, Forængelighed og verdslig Vergjerrighed, men som ere tilsredse i hvilken som helst Virkfreds eller Stilling i Livet, det bliver deres Løb at indtage, hvor ringe den end monne være. Det er Herrens Fattige, som her tales til, — hans sande Disciple eller Hellige, som hidindtil have været og for Sterstedelen endnu ere fattige paa denne Verdens Goder, saavel som ydmige i Aanden. Til dem, og til dem alene figer han: „Himmeriges Rige er deres.“ Det er sådanne Personer, hvoraf Herren har besluttet at danne sin Kirke og

fit Rige; thi det er kun dem, som ere ydmyge nok til at efterkomme Evangeliets Forbringer og til at adlyde Guds Riges Love. Kun disse ere værdige til at erhøde Evangeliets Gaver og Velsignelser; kun disse kunne retteligen vurdere og nyde Guds Riges Skatte. Det er fornemmelig „for de Fattige Evangeliet forkyndes.“ Om dem, hvis Hjerter hænge ved Verdens Goder — som ere hovmodige, gjerige og dyrlæ „den uretsfærdige Mammon“ ifstedsfor „først at sorge Guds Rige og dets Retsfærdighed,“ sagde Herren: „Det er lettere for en Kameel at gaae gjennem et Maaleoie, end for en Riiig at komme ind i Guds Rige.“ De ere for høit til at kunne naaes, for stolte til at kunne rores ved, for kloge til at undervises, for indbildske og for store i deres egne tanker til at man skulle kunne vente, at de ville efterkomme Evangeliets ydmygende Forbringer. Men de Fattige i Alanden underkastede sig med Glæde, og boie sig for Himmelens Love, og ved deres ubetingede Lydighed mod samme, blive de Undersaatter af „Himmeriges Rige,“ og af deres egen lykkelige Erfaring lære de Sandheden af den Grundsetning, at „den, som sig selv fornederer (ydmyger), skal ophoies.“ Ifølge Apostelen Jaobes Vidnesbyrd har Gud udtrykkeligen „udvalgt dem, som ere fattige i denne Verden, til at vorde rige i Troen, og Arvinger til det Rige, som han har lovet dem, som ham elste.“

2) „Salige ere de, som sorge; thi de skulle husvales!“ De Hellige maae paa deres Vandring gjennem Livet mundgaaeligt gjennemgaae mange Provælser, taale mange Gjenvordigheder og utsættes for megen Fristelse og Sorg; thi dette er Midlerne, hvormed de proves og fuldkommengjores. En af Forættelserne, som Herren gav sine Disciple, og som gav dem Lejlighed til at vise deres Trostab mod ham og hans Sag, lod udtrykkeligen saa-

ledes: „I Verden skulle I have Trængsel.“ „Sandelig, sandelig, siger jeg Eder, I skulle grede og hyle, men Verden skal glæde sig; I skulle være bedrøvede, men Eders Bedrøvelse skal vorde til Glæde.“ Dette stemmer overens med den ovenansorte Velsignelse til dem, som sørge, — „at de skulle husvales.“ Hvor meget de Hellige end monne sorge paa Grund af Trængsel, Bekymringer og trækkende Omstændigheder, som de her i Livet kunne komme til at gjennemgaae, skulle de dog blive trostede og op holdte under alle deres Gjenvordigheder og al deres Modgang af den Hellig-Aland, som blev bekræftet og beseglet paa dem ved Haandspaalæggelse, og som udtrykkelig kaldes „Trosteren.“ I Alt, hvad Herren tilstiller sit Folk, har han et evigt Formaal for Die. Hans Hensigt med alle deres Provælser er deres Fuldkommengjorelse. Jesus selv blev „fuldkommengjort ved Lidelsen;“ (Heb. 5, 8.) og der er sagt om „den store Skare, som Ingen kunde telle, af alle Hedninger og Stammer og Tungemaal og Folk,“ som Johannes saae i Synet staae „for Thronen og for Lammet“ i den celestiale Verden, at „de kom ud af stor Trængsel,“ og at „Gud skulle astorre enhver Taare af deres Dine.“ (Aab. 7, 9. 17.) Lad derfor de „Sorgmodige i Zion“ oploste deres Hoved og fryde sig, og ikke sørge mere; thi Forættelsen om evigt Liv og celestial Hellighed er deres, dersom de forbliue faste og urokkelige i Troen indtil Enden af deres Piligrimsfærd.

3) „Salige ere de Sagtmodige; thi de skulle arve Jordens.“ Sagtmodighed er den Mildhed i Alanden, Blidhed i Lænke maade, Kolighed og Godmodighed i Sindet, Elstværdighed i Charakter og den sjonne Ligevægt i Sjælen, som „ikke letteligen ophidses,“ men som medfører hin vise. Overbaerelse med og Taalmodighed under Forættelser, og hin villige Under-

fastelse under Guds Villie, som er saa onskelig og nødvendig til „de Helliges fuldkomne Beredelse, indtil de naae Mands Modenhed og Christi Tyldes vorne Alder!“ Da Christus var paa Jorden, omgiven af ondstabsfulde og hevngjerrige Fjender, og under den frygtelige Indflydelse af Mordets meest ildesindede Aander, var han særlig „sagtmødig og ydmig af Hjertet.“ Midt under sine Prover og Lidelser, der ikke vare af noget almindeligt Slags, vedligeholdt han bestandig hin herlige Ligevaegt i Sindet, hin opheiede Afsærd, hin hellige, himmelfæ, elstværdige Sagtmødighed i Alanden, som gjorde ham til et sandt Monstret paa Fuldkommenhed for alle hans Eftersolgere. De, som ikke ere bejsælede af hin uskatteerlige, „sagtmødige og rolige Aand“ ere utsatte for at blive ærgerlige og fortrydelige over enhver lille For nærmelse, som deres Fjender kunne tilfæie dem; de kunne let glemme at staar paa Vagt, naar den største Selvbeherfelse var nødvendig, og øste vil den mindste Gjenordighed opbidsse dem, og den mindste Gnist vil antende en Øld af heftige Lidenstaber i deres Hjarter. Besiddelsen af Christi Sagtmødighed er derimod et umiskjendeligt Beviis paa sand Hoimodighed og Sjæleadel, som enhver Hellig, der ønsker at blive som sin Herre og Mester, vil stræbe at erholde og bevare. Saadanne er det, som Herren talder „salige,“ og Forjættelsen til dem er, at „de skulle arve Jorden.“ Psalmisten David siger: „De Sagtmødige skulle arve Jorden og forlyste sig i stor Glæde.“ Den Eid vil komme, og langt hurtigere end Sterstedelen af Menneskeslægten er vidende om, da de Ugudelige skulle blive udryddede af Jorden, og Ingen, uden de sagtmødige Guds Hellige, ville være ifstand til at undgaae Ødelæggelsen. „Herren elsker Ret,“ siger Psalmisten, „og skal ikke forlade sine Hellige, de blive bevarede evindeligen; men de Ugudeliges Sed bliver udryddet.“ Og

etter: „Bie efter Herren og hold hans Bud, da skal han opheie Dig til at arve Landet; naar de Ugudelige ere udryddede, skal Du see det.“ Med Rette kunde Herren sige: „Salige ere de Sagtmødige;“ thi hvilken større Belsignelse kunne de onste sig, end at faae en evig Arvelod paa Jorden, naar den er renset fra al dens Besmittelse og bleven en forherliget og „ny Jord,“ og at blive fuld af Lys, Liv og Glæde gjennem den uendelige Ewighed? „Guds Paulun“ vil da være „hos Menneskene, og han skal boe hos dem, og de skulle vere hans Folk, og Gud selv skal være med dem, og være deres Gud. Og Gud skal astorre hver Taare af deres Dine, og Doden skal ikke være mere, ei heller Sorg, ei heller Strig, ei heller Pine skal være mere.“ (Aab. 21, 3. 4.) Med hvilke herlige Forhaabninger inspireres ikke de sande, sagtmødige Hellige ved disse guddommelige Ord! Hvilke herlige Udsigteraabner der sig ikke for dem! Hvilk en riig Arvelod have de ikke Krab paa! Ikke nogle saa usle Strimler Land, som er Alt, hvad selv de rigeste af dem nu kunne sige, de eie; men en heel fornyet Jord — en Verden, straalende af Uddelighed og af celestial Herlighed og Salighed.

4) „Salige ere de, som hungre og torste efter Netsærdighed; thi de skulle møtes.“ Hunger og Torst ere Udtryk, som betegne et stærkt og heftigt Ønske, en inderlig Længsel efter Noget, som man føler, man er i Trang for. Alt hungre og torste efter Netsærdighed, er altsaa at længes inderlig efter det, som er ret og retfærdigt — retfærdige Grundsætninger, retfærdige Love, en retfærdig Sinds- og Livsstilstand. „Søger Herren,“ siger Propheten Zephaniaas, „alle Sagtmødige i Sindet, I, som gjøre efter hans Ret; søger Netsærdighed, søger Sagtmødighed.“ Alle sande Hellige søger Netsærdighed; de hungre og torste efter den; de elste „Net-

færdighedens Lov," og bestræbe sig for at føre et saadant retfærdigt Liv, som hin Lov indprenter. De „søge først Guds Rige og hans Retfærdighed," fordi de vide, at „alt det Øvrige," som de staae i Træng for, skal „tillages dem" som Følge deraf. Saadanne Personer, siger Frelseren, ere „salige;" thi „de skulle mødes," eller tilfredsstilles; de skulle faae den Retfærdig-

hed, som de saa ivrigt søgte; de skulle faae Retfærdighed og blive fuldkommen møttede med det, som de saa meget og saa længe have hungret og tørstet efter; de skulle blive „syldte med Retfærdigheds Frugter," hvilke jere „Frugter af Guds Land."

(Fortsættes.)

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra Pag. 88.)

„Lader os nu see, hvad Esaias siger i sit 40de Cap. 1ste til 5te Vers. „Tøster, troster mit Folk, skal Eders Gud sige; taler kjærligen til Jerusalem og raaber til den, at dens Strid er fuldendt, thi dens Misgjerninger er forligt; thi den har faaet dobbelt af Herrens Haand for alle dens Synder. Det er hans Ros, som raaber i Ørken: Rydder Herrens Vei, gjører vor Guds banede Vei ret paa den slette Mark. Hver Dal skal ophoies og hvert Bjerg og hver Høi skal fornedres, og hvad som er krumt skal blive kjævnt, og det knudrede skal blive som en slet Dal. Og Herrens Herlighed skal; aabenbares og de skulle see, ja alt Kjed tillige, det, som Herrens Mund harer talet.“

„Af disse Vers lære vi, for det Forste, at en vis Persons Ros skal høres i Ørken til at berede Herrens Vei, just paa den Tid, da Jerusalem har været nedtraadt af Hedningerne længe nok til at have faaet dobbelt af Herrens Haand for dens Synder; ja, naar Jerusalems Strid er fuldendt og dens Misgjerninger tilgivne, da skal denne Proclamation atter udgaae, ligesom ved Johannes ordum, til at be-

rede Herrens Vei for hans anden Tilkommelse; og ved den Tid skal hver Dal blive ophojet, og hvert Bjerg og hver Høi blive fornedret, og det, som er krumt, blive lige, og de ujævne Steder jævne, og da skal Herrens Herlighed aabenbares, og alt Kjed see den tillige, thi Herrens Mund har talet det.

„Saaledes seer Du, at naar hvert Bjerg bliver fornedret, hver Dal hævet op, de ujævne Steder jævne, og de krumme lige, ville disse Omvæltninger begynde at gjengive Jordens Overslade dens første Skønhed. Men uagtet alt dette, have vi dog endnu ikke gjennemgaet Gjenoprettelsen; der er mange flere store Ting, der maae skee, for at alle Ting kunne blive gjenopprettede.

„Dernæst have vi Esaias 35te Kapitel, hvor vi atter læse om Herrens anden Tilkommelse, og de mægtige Gjerninger, som skulle ledsage den. De torre Ørkener skulle have Overslodighed af levende Vand, og skulle frembringe Græs og blomstre som en Rose, og paa den Tid kommer Gud med Brede og Betaling, hvilket maa forstaaes som henthærende til hans anden Til-

kommelse; og Israel skal paa samme Tid komme til Zion med Sang og evig Glæde, og Sorg og Suf skal flye bort. Her have vi altsaa Orkenens Forbandelse borttaget, og den bliver nu til frugtbare og velvandede Enge.

„Vi ville nu undersøge, om Øerne igjen skulle forenes med Continenterne, fra hvilke de ere blevne adskilte. Om denne Gjenstand anføre vi Aab. 6, 14. „Og hvert Bjerg og hver D flyttedes fra deres Steder.“ Af dette lære vi, at de flyttedes andensteds hen, og da det er Gjenoprettelsens Tid for Alt, hvad der har været forandret, saa vende de tilbage til de Steder, hvor de kom fra. Vi komme da til Esaias 13, 13—14. „Jorden skal sjælve og flyttes fra sit Sted, og være liig en forjaget Raa, som Ingen optager.“ Og saa 62, 4. „Du skal ikke ydermere kaldes forladt, ei heller skal dit Land ydermere kaldes ødelagt; men Du skal kaldes Hephzibah (min Lyst), og dit Land skal kaldes Beulah (en Ægtehusstru); thi Herren harer Velbehagelighed i Dig, og dit Land skal være som en Ægtehusstru.“

I det første Tilfælde see vi Jorden bevæget og liig en forjaget Raa; i det andet see vi den som en Ægtehusstru. Og af alt dette, og af flere andre Skriftsteder, lære vi, at Continenterne og Øerne skulle forenes til Eet igjen, som det var i Stabellsens Morgen, og Havet skal drage sig tilbage og forsamles til dets eget Sted, hvor det var før; og alt dette skal foregaae under stærke Bevægelser i Naturen, omtrent ved Herrrens Tilkomstestid.

„See Oliebjerget revner brat,
„Naar han paa det igjen sin Fod har sat;
„De Øer flygte paa hans Ord,
„Og Havet ruller bort mod Nord;
„Det Torre bliver Eet som før,
„Og Bandet meer ei Skade gjør.
„Han giver nu Velsignelsen,
„Og tager bort Forbandelsen.“

Naar Jorden saaledes er bragt tilbage til den herlige Tilstand, i hvilken den først eksisterede — naar Bjergene ere fornredrede, Dalene ophoiede, det Ujægne blevet jævnt, Ørnerne blevne frugtbare og alle Continenterne og Øerne sammenføjede igjen, Forbandelsen borttagen, saa at Jorden ikke længere frembringer stadelige Væxter, Torn og Tidsler, saa vil det Næste være at ordne og gjenoppreise den usormstige Skabning til dens tidlige Freds- og Herlighects-tilstand, og lade alt Fjendstab opstøre paa Jorden. Men dette vil ikke skee, førend en almindelig Ødelæggelse er blevne udøst over Menneskene, hvilken vil aldeles rense Jorden, og borttagne al Ugudelighed af dens Overflade. Dette vil skee ved hans Munds Riis og ved hans Læbers Aande, eller med andre Ord, ved en ligesaa udbredt Blå, som Vandfloden. See Esaias 11, 4. 6—9. „Men han skal domme de Ringe med Retfærdighed, og straffe de Sagtmødige i Landet med Oprigtighed, og han skal slæue Jorden med sin Munds Riis og dække de Ugudelige med sine Læbers Aande. Og en Ulv skal holde sig til et Lam, og en Parder ligge ved Siden af et Kid, og en Kalv og en ung Love og fedt Qvæg til sammen, og en lidet Dreng skal drive dem. Og en Ko og en Bjørn skulle gaae i Græs, deres Afsønninger skulle ligge ved Siden af hverandre, og en Love skal æde Straa som en Øye. Og et diende Barn skal forlyste sig ved en Øgles Hul, og et avsundt Barn stikke sin Haand i en Basiliskes Hule. De skulle ei gjøre Øndt, og ei forårbe paa min Helligheds hele Bjerg; thi Jorden skal være fuld af Herrrens Kundstab, ligesom Bandet sjuler Havets Bund.“

„Naar han saaledes har renset Jorden og herliggjort den med Guds Kundstab, som Bandet sjuler Havets Bund, og har udgydt sin Aand over alt Kjed, saa at baade Mennesker og Dyr blive fuldkommen

uflyldige, som de vare i Begyndelsen, og alene ernære sig ved vegetabilst Føde, medens Intet er levnet til at stade eller forærve nogetsteds i hele den vidtudstrakte Skabelse, da gaae Propheterne over til at give os mange herlige Beskrivelser over dens Indbyggeres Glæde. (Es. 65, 17—25.) „De skulle bygge Huse og beboe dem; de skulle plante Vingaarde og drifte Vin af dem; de skulle plante Haver og æde Frugt af dem; de skulle ikke bygge og Andre boe deri; de skulle ikke plante og Andre æde Frugten; thi sou et Træs Dage ere mit Folks Dage, og mine Udvælgte skulle længe besidde deres Hænders Gjerning. De skulle ikke arbeide færgjæves, eller føde med Smerte; thi de ere

deres Sæd, som ere bælsignede af Herren, og deres Aftom med dem; og det skal skee, at forend de kalde, da vil jeg svare, og medens de endnu tale, vil jeg høre.“

„I denne lykkelige Tilstand synes det, at alle Folk skulle leve og opnaae et Træs fulde Alder, og det uden Smerte og Sorg, og naar de bede om Noget, skulle de strax blive bonhorte, og alle deres Fornødenheder skulle blive dem rigeligen tildelte. Ingen af dem vil ønske at sove i Stovet; de ville naturligvis heller forvandles, det er, forandres i et Diblik, fra Dodelighed til Udodelighed, hvorefter de skulle vedblive at regjere med Jesus paa Jorden.“

(Fortsættet.)

Bon.

(Fra „the Millennial Star“)

„En Reisfærdigs Bon formaar Meget, naar den er alvorlig.“

Jacob.

Bonnen er een af de mange vigtige Pligter, som udkræver de Helliges udeelte Opmærksamhed i rette Tid. Mange ere Guds Krafts mærkværdige Tilkjendegivelser for hans Born paa Jorden, og naar de benytte sig af dette store Privilegium, „at bede“ til deres evige Fader, bor de altid erindre, hvilken Forbindtlighed de staar i til ham. Det er en sand Glæde at tænke paa Propheten Josephs Fremgangsmaade, da han havde løft Herrens Forjættelser ved hans Ejner Jacob: „Dersom Nogen flettes Biisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, uden at bebreide, saa skal det gives ham.“ Dette var en opmuntrende Underretning for ham, som fuldede efter at lære Veien til det evige Liv at hænde. Han troede Apostelens Ord og øgte i Ædmighed og Oprigtighed Sam-

quem med den himmelske Majestæt i Bonnen. Han trak sig tilbage til et eenligt Sted, og der anraabte han Herren indtil Mørket, som havde indhyllet hans Forstand, begyndte at vige, og han blev i stand til at bede inderligen i Aland og Tro; og medens han saaledes udøste sin Sjæls Længsler og bønsaldt om Svar paa sin Ædmige Begjæring, saae han et meget klart og herligt Lys i Himmelne oven til. Han vedblev at bede, indtil Lyset kom nærmere, og tiltog i Klarhed og Styrke. Han blev strax indhyllet i det himmelske Syn, og saae twende skinnende Personer, som meddelte ham den glædelige Esterretning, at hans Synder vare ham tilgivne. Hans Bon blev hørt og besvaret paa denne hellige Maade.

Ogsaa ved mange andre Leiligheder

vare de Tilkjendegivelser af Guds Kraft store, som han viste sin Prophet, naar hans Sind var henvendt til Herren i brændende Bon, og hans Døsster at erholde Mere af Ewighedens rige Skatte bleve fremhæftende. Næsten utallige ere de Privilegier og Belsignelser, som ere blevne bekræftede paa dem, som flittigt og vedholdende soge Herren i Bon.

Hvor herlige og tilsfredsstillende have ikke Resultaterne af Nogles Arbeide været, som have taget Deel i Guds Kirkes Tjeneste i denne Uddeling, i Sammenligning med Andres? De, som have holdt sig nær til Herren i Bon, som have følt Vigtigheden af den store Mission, som var dem anbetret, have ved Alandens Bistand været i stand til at forlynde Livsens Ord med Kraft for en falden Verdens Indbyggere, og at drage Mange ud af deres Synder.

Hvor forsættige hersra ere ikke Resultaterne af de Mændes Arbeider, som gaae ud med den samme Myndighed for at prædike de samme Principer, men som stole alene paa deres egne utilstrækkelige Talenter. I saadanne Tilsælde er deres Tjenestegjøring afmægtig, og da de have været berøvede den Hellig-Alands Kraft og Indflydelse, have de kun udrettet lidet eller intet Godt. Havde de derimod underkastet deres egne Talenter Alandens Vejledning, vilde deres Arbeider i mange Tilsælde sandsynligvis være blevne helligede til Gavn og Frelse for Menneskene.

Hvor ofte har det ikke fundet Sted, saavel i Familier som med Individer, at Bonnen — denne vigtige Pligt — er blevet forsømt! Følgerne af denne Forsommelse have snart aabenbaret sig. Fredens Aland, som hersede i de Familiers Boliger, hvor denne Pligt engang iagttoget, har trukket sig tilbage; de have forsømt at holde sig nær til Herren, og der, hvor Fred og Enighed eengang hersede,

viser sig nu Uenighed og Trættehærhed saavel i Familiemedlemmernes Opsorcel mod hverandre, som i Udtrykket i deres Ansigtter; og en saadan Fremsærd vil ende med Udelukkelse af de Helliges Samfund.

Mange lignende Tilsælde, som det ovenfor anførte, kunne udentvivl paavises som den første Aarsag til, at Mange i denne Uddeling have lidt Skibbrud paa deres Tro. Herren, som vi bestrebe os for at tjene, har befalet sit Folk, at de skulle holde sig nær til ham, saa vil han holde sig nær til dem. Den, som overseer dette Bud, fra ham vil Guds Aland vige, og han bliver ligesom et Skib paa det spørle Ocean uden Røer, hvormed man kan styre det mellem de stummende Bølger, eller uden Compas, der kan sætte dets Styrmand i stand til at føre det til den forsonede Havn.

Uden den Hellig-Aland kan intet Menneste vurdere eller satte Storheden og Værdigheden af det Værk, som Gud har paabegyndt paa Jorden ved Propheten Joseph Smith; og ligesom denne, maa han i ivrig Bon vedblive at soge Viisdom fra det Hoie, for at han kan være i stand til at forstaae Herrens underfulde Gjerninger og de Hensigter, som han agter at udføre i denne Tidernes Tylde store Uddeling.

Det er imidlertid meget at bemale, at Mange, baade i offentlige Forsamlinger og privat, ikke bede med Bonnens lande Aland, men bruge forfangelige Ord, og nærme sig Guddommen paa en Maade, som ofte er meget anstodelig.

Reformation heri vilde udentvivl bidrage til meget Godt for Alle, som interesserer sig for de Sidste-Dages Helliges Fremadskriden. Mange have vant sig til en vis Formular, og finde sig forpligtede til at bede den samme Bon ved al deres Andagt, hvadenten det er offentligt eller i Hjemmet. Vore Bonner skulde aspasses efter vores Omstændigheder. I mange Til-

fælde er der Personer, som bede for og om Alt, uden netop det, hvorpaa de burde have fæstet deres Opmærksomhed.

Frelserens Raad til hans Disciple i denne Henseende vil utvivlsomt blive anammet med Glæde og sat i Udsørelse af dem, som virkelig ønske at forsvremmes paa Herrens Bei: "Naar I bede, skulle I ikke bruge overslodige Ord, som Hedningerne gjøre, thi de mene at blive bonhørte, naar de bruge mange Ord. Dersor skulle I ikke verde dem lige; thi Eders Fader veed, hvad I have behov, forend I bede ham." Han gav dersor sine Disciple Monstret af en simpel og ligefrem Bon i det ind-

holdsrige „Fader vor," som i Sandhed er et Særkende paa den Aand, der besjælede ham, fra hvis Læber den kom.

Lader os bestræbe os for at folge vor Herre Jesu Christi Exempel ved at afpasse vore Bonner efter Omstændighederne, der omgive os, soge at nærmere os vor Fader og Gud paa den rette Maade og med den rette Aand, og bede om de Velsignelser, vi virkeligen behøve. Forståttelsen staer fast, at dersom vi bede retteligen, skal det gives os, at dersom vi lede, skulle vi finde, og dersom vi banke, skal der oplades for os.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Atter er et Aar tilbagelagt, og i Dag begynde vi et nyt, hvilket vi ønskede blive til Held og Lyksalighed for vore Læsere og for os. Talende om vore Læsere, mene vi nærmest de Hellige, men vi ønskede ogsaa, at vore Velhyndere og alle gode Mennesker, som ville fremme Retfærdighed og Sandhed, maatte i det nye Aar nyde al den Fremgang og Lykke, som er nødvendigt for at befordre deres sande Bedste. Vi ønskede dem Alle af Hjertet et glædeligt Nytaar.

Kastende et Blik tilbage paa det forgangne Aar, kunne vi ikke andet end føle os taknemmelige til Gud for hvad der er blevet udrettet. Vi føle os ogsaa takkyldige til vore Ejere Brodre i Præstedommet, der, som Medarbeidere have staet os trolig bi i Udsørelsen af de Pligter, der paahvile os, hver i det Kald, vi have anammet.

Det er med stor Tilfredshed, vi have seet de Helliges Bestrebelser for at fremme Herrens Gjerning i denne Deel af hans Viingaard; og vor Opmuntring er til dem: Bliver ved i Trofasthed, og vojer i Fuldkommenhed. Bliver ved at gjøre vel; adlyder Herrens Aands Paamindelser, Guds Love, og hans Ejeneres Raad, saa ville I føle Velsignelse, og naar Tiden kommer, skulle I nyde Frugterne af Eders Arbeide, Forfagelse, Opoffelse og Lydighed; thi den Gud, som seer i London, skal betale aabenbar.

Alt er vel og rigtigt i Zion med dem, som ville tjene Herren; og om de end i denne Tid maae prøves paa mangehaande Maader, saa vil Alt blive til Bedste for dem, som i Sandhed elste Gud; thi de ville forblive trofaste; og Herren vil forloze Zion, naar den er renset, prøvet og luttret.

Lader os her i Udspredelsen berede os til at blive forloste i Herrens beleilige Tid, og lader os arbeide af alle Kræfter for Rigets Opbyggelse. For at kunne gjøre dette eftertrykkeligen, er det nødvendigt, næst Aandens Vidnesbyrd, at folge deres Raad, der ere stillede over os i Herren, og ikke agte paa, første Lid til eller danne vor Tænke-

og Handlemaade efter Rygter, los Tale eller Breve, hvorfra de end komme, dersom de i nogen Maade stride mod Herrens Aabenbaringer, Bud og de Raad, som gives og ere givne af dem, der for Tiden staae som vore Veiledere. Vor Salighedsfjende arbeider paa mange Maader, dersor sandt vi det raadeligt at give sidstnævnte Advarsel til de Hellige. Maatte vi Alle opvoxe til en hellig Vægt i Herren og fuldkommes ved Lydighed.

Vører beredte og færdige!

(Fra „the Millennial Star.“)

Det er ikke alene de Helliges Forretning at forstaae den Almægtiges almindelige Tilstællelse; men naar han sætter nogen af sine specielle Hensigter i Udførelse, er det baade deres Forrettighed og Pligt at være forberedte for de guddommelige Tildragelser. Og de skalde ikke blot være beredte for Guds Værk i dets store og omfangsrige Hele, men de skalde ogsaa være beredte for Udbivlingen af dets Enkeltheder, og færdige til at udføre sin Deel deraf. De skalde ikke blot anname en Huusholdning som et Hele betragtet, med dens mest fremragende Begivenheder, men de skalde berede sig for de Tildragelser, som forefalde i deres daglige Liv, og for den Tid, hvori de leve.

Naar den Almægtige er beredt til at sætte nogen af sine store Planer i Udførelse, eller til at udfolde nogen af sine vise Hensigter, skalde hans Ejendom og hans Folk i lige Maade være beredte. Dersom han er ifærd med at tage fat paa en Gjerning, som en Tid har hvilet, eller med at begynde et nyt Foretagende, eller at organisere nye Elementer, eller at binde Mordets Indflydelse, eller at forandre noget i det Bestaaende, skalde hans Helliges Sind være beredte til at modtage et lignende Indtryk. Om han saa at sige skalde forde et fuldlommere Arbeide, skalde de have erhvervet sig Duelighed til at udføre det.

Tid, hvor han leder dem hen, skalde de være beredte til at følge, og færdige til at virke med ham paa den af ham bestemte Tid og Maade. Gi heller er det for meget at vente af dem; thi han giver dem bestandig Tid og Leilighed til at berede sig og til at gjøre sig færdige for hans Tilstællelse. I Sandhed, de, som fuldeligen forstaae Herrens Aand og Hensigter, ville berede sig saaledes og være færdige. Han siger: „Mit Folk skal være villigt paa min Kraftes Dag.“

De, som ikke ere saaledes beredte og færdige, ville være liig de daarlige Tomfruer, som ikke gjorde nogen Forberedelse, men slumrede ind ogsov indtil Brudgommen kom. Da de vaagnede ved Jubelraabet, der lod ved hans Komme, onskede de at være med i Hoitideligheden, og vilde fulde af Glæde tænde deres Lamper, men — de havde ingen Olie; ingen Forberedelser var gjorte, og dersor kunde de ikke erholde noget Lys. „De daarlige havde taget deres Lamper, men de toge ikke Olie med sig; men de kloge toge Olie i deres Kar tillsigemed deres Lamper.“ Da Timen kom, og Anstriget lod: „See, Brudgommen kommer! gaaer ham imøde!“ vaagnede de Alle, og gjorde deres Lamper tilrette. Men de daarlige Tomfruers Lamper var ubrugelige; thi da de blev pudsede, vilde de ikke give noget Lys, da de mang-

Yede det Væsentligste. Legemet, saa at sige, var beredt, men Aanden af det evige Lys var borte. Og da de daarlige Jomfruer sagde til de Kloger: „Giver os af Eders Olie,” sik de til Svar: „Det maatte ikke blive nok til os og Eder; men gaaer heller bort til dem, som sælge, og kjøber for Eder selv.” De Klogre Jomfruer blive aldrig mere end beredte for Guds Hensigter, og enhver af dem maa have sin egen Lampe brændende — maa selv være et Lyslegeme; thi Andres Lys og Olie vil ikke blive antaget, og de, som ere usorberedte, maae „gaae og kjøbe” for sig selv.

„Og medens de daarlige Jomfruer gik bort for at kjøbe, kom Brudgommen, og de, som vare rede, gik ind med ham til Bryllup, og Doren blev tillukt. Men siden kom og de andre Jomfruer og sagde: Herre! Herre! luk op for os! Men han svarede og sagde: Sandelig figer jeg Eder, jeg kjender Eder ikke.“ Denne Parabel, som Trelseren fremsatte, har ikke alene Hensyn til Menneskens Sons virkelige Komme, men ogsaa til Begivenhederne, forbundne dermed. De Hellige bor erindre, at Jesus sagde: „Da skal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer,” osv. Han talede om Begivenheder, der tilhørte denne sidste Huusholdning. Det halve Antal af Jomfruerne sagdes at være daarlige, usorberedte og ikke færdige. Dette vil uden al Twivl blive Tilfælde; men enhver af de Helliges Formaal skulde være, ikke at blive fundne iblandt dem; og de, som handle overeensstemmende med det Lys og den Kundstab, de have, ville ikke være blandt deres Tal. De, som ikke ere beredte og færdige for Guds Hensigters Udførelse, ville see Begivenhederne gaae for sig; thi da vil der ikke blive nogen Venten paa Beredelse; og medens de „Forberedte og Færdige“ ville forstaae Aanden af disse Begivenheder, udføre sin Deel af samme og gaae fremad, ville de Uforberedte og

Ilfærdige ei være i stand til at forstaae Aanden af dem, ei være stikkede til at arbeide for Guds Hensigters Fremme, eller være i stand til at holde Skridt med Rigets tiltagende Udvikling.

De, som ikke ere færdige og beredte, kunne dersor lignes ved Agermænd, som gaae ud for at høste, naar Sommeren er forbi og Høsten er endt.

Saadanne Exempler ere meget passende for dem af Præstedommet og de Hellige, som ikke have holdt Skridt med det Sidste-Dages Værk. De have forsømt den veilelige Tid, og de ville blive ladte tilbage. Kun de, som ere beredte og færdige, ville kunne rulle Riget frem, og blive de Udvælgte for Fremtiden.

Næst den indre Udvikling, Fremgang og Bestyrelse, er den fornemste Deel af det Sidste-Dages Værk „Indsamlingen af Israel til sin Hjord fra alle Nationer.“ Heri indbefattes mange af Guds vigtigste Planer. Heraf ville de største Begivenheder og de meest udstrakte Foretagender i de sidste Dage udspringe. Aanden af Tidernes Tylsdes Huusholdning vil bestandig dreie sig om dette Centrum, og i Udsoldelsen af Verdens Fremtid vil de Udvælgtes Indsamling til Kirken og Israels Hemsamling til Zion og Jerusalem blive mere omfattende og meget mere iøinefaldende, indtil Alt, hvad Herren har besluttet at udføre i de sidste Dage, er fuldendt.

Men Gud holder sig ikke altid til Get, eller bestjæliger sig altid med samme Ting, eller virker bestandig i een og samme Retning. Han ordner og leder Begivenhedernes Gang og bestemmer Nationernes Skjebne, saa at det svarer til hans Hensigter. Saaledes bevares Harmonien i det Hele, og de guddommelige Foretagender gives en større Virkning. Dersor skulde de Hellige lade sig paavirke overeensstemmende dermed. Ved Aanden skulde de give Agt

paa Tidernes Tegn og Forsynets Handelmaade. De skulle være beredte for alle Tildragelser, for at kunne tage virksom Deel i deres Herres Arbeide for Tiden.

Det synes nu, at Herren arbeider paa at bringe Menneskene ind i Kirken og berede dem for „Hjemsamlingen.“ Vi have bestraadt os for at berede Missionen deraf, samt at gjøre de Hellige og Præstedommet rede for disse Begivenheder. Vi have paa-viist Nødvendigheden af og ordnet „Spare-Emigrationsfondet“ og sat Præstedommet i Arbeide dermed, saa at de, der onste at blive udfriede, og kunne bidrage Noget

dertil, kunne være færdige, naar Herren etter begynder Indsamlingen af sit Israel.

Vi have ogsaa formyld henledt de Præsiderendes Opmarksomhed paa „Reformation i Forsamlingerne,“ og i Sørde-leshed i Prædikesamlingerne, og hvad som staer i Forbindelse dermed. Dette er blevet gjort, paa det at Alle kunne være beredte og færdige, naar Guds Kraft skal røre ved de Oprigtiges Hjerter. Vi haabe, at de Hellige og Præstedommet i begge disse Tilsalde ville arbeide ivrigt, og at de i Virkeligheden kunne være „beredte og færdige.“

Himmelten.

(Fra „the Millennial Star.“)

I blandt de mange Urimeligheder, som forvirre de Dodeliges Sind, kan nævnes de Vilbarelser, som finde Sted med Hensyn til Forestillingen om Himmelten. Hvor er den? Hvad er den? Og hvorledes skulle vi komme i den?

Boger i tusindvis ere blevne styrne om denne Øjenstand, og utallige Prædikener ere blevne afholdte desangaaende. Men efter at vi have brudt vor Hjerne med at læse den ene og med at høre paa den anden, ere vi fremdeles lige kløge og fremsætte det samme Spørgsmaal.

Dersom alle de Urimeligheder, som ere fortalte om Himmelten og dens Indvænere, skulle blive samlede, hvilken en forbausende Masse overspændt Daarstab og modsigende Nonsense vilde man ikke faae!

Det første Sted i den hellige Skrift, hvor Ordet „Himmel“ forekommer, er i dens første Vers: „I Begyndelsen skabte Gud Himmelten og Jordten.“ Himmelten, som her tales om, er, hvad man i Allmindelighed kalder Himmelhvalvingen eller

Firmamentet; thi „Gud kaldte Firmamentet Himmel.“

At dette ikke er den evige Faders Bolig er vist; thi Skriften lærer os, at den skal „forsvinde,“ at den skal „antændes og oploses“ at den skal „forsvinde som en Nog,“ osv.

Det er sandt, at der i Bibelen tales om, at Guddommens Bolig er i Himmelten. „Din Throne, o Gud, er i Himmelten.“ „Vor Fader, Du, som er i Himmelten.“ „Himmelten er din Throne, og Jordten er din Fodstammel.“

Denne Himmel er en heliggjort Klode, om hvilken andre af samme Orden bevæge sig, og fra hvilken Solen modtager sit Lys, og som beboes af Væsener, som i Neenhed og Kundstab ere komne langt forud for Jordens Indbyggere. (See „Abrahams Bog.“)

I denne „Himlenes Himmel,“ „Evighedens Skjod,“ „alle Tings Centrum“ throner Gud som det store Overhoved, som den høieste Regent. Den celestiale Regje-

nings Grundsætninger blive der efterlevede til Huldkommunehed; thi alle de helligjorte Formustwæseners Hærskarer, som have faaet den Forretthedsat opholde sig der, adlyde paa det Noiagrigste hans Billie. Dersor herstør der Fred, Orden og Harmoni i enhver Ting.

Paladserne der glimre af Jubeler og stræle af Guds Herlighed; Haverne ere fulde af yndigt duftende og aldrig visnende Blomster af enhver Farve; Livets Gloder vande den hellige Grund, og Alt er evigt og uden Ophør. Men det jordiske Sprog er for usuldkomment til at kunne beskrive Himmelens Skønhed; og dersom Guds Propheter saae Ting der, som det var umuligt for Mennesker at udtaale, vilde det være Daarstab, om vi vilde probe derpaa.

Der gives ogsaa andre Steder, som kaldes Himmel. Paulus taler om, at han „blev henrykt ind i den tredie Himmel.“ Heri ligger en Indremmelse af, at der er to til; og da Jesus figer: „I min Faders Huus er mange Værelser; jeg gaaer hen at berede Eder Sted;“ er det jo tydeligt, at der er andre Himmel, end den, hvori den Almægtige boer. Enhver Verden er en Himmel, hvor Guds Regjeringsorden bliver udført.

Men hvor er den Himmel, hvortil de Retfærdige af denne Verden gaae, naar de døe. Vi svare, at de aldeles ikke ere beredte til at komme til Himmelens, naar de døe. De erholde ikke Fylden af deres Herlighed, forend i Opstandelsen. Her er een af de store Vilshærelser, som den christne Verden er falden i.

Den Mening, som gjør sig nærest gjældende iblandt de saafaldte Christne, er, at Mennesket, naar det forlader den jordiske Tilværelse, enten gaaer lige til Himmelens til evig Glæde og Herlighed, eller til Helvede til evig Straf. Men lader os henvende os til Skriften. Jesus figer:

„Ingen farer op til Himmelens, uden den, som før ned af Himmelens, Menneskens Son, som er i Himmelens.“ Vi ville ikke opholde os herved og undersøge, hvilken Person, der sigtes til i dette Skrifsted; men det er et Factum, at de retfærdige Døde for den Tid, ei være komne til Himmelens. Jesus selv git ikke til Himmelens ved sin Død, endstjøndt han var fri for Synd, men steg did op efter sin Opstandelse. „Nør ikke ved mig,“ sagde han til Maria i Haven, „thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gaf til mine Brødre og sfig dem: jeg farer op til min Fader og Eders Fader, og til min Gud og Eders Gud.“ Paulus ventede ikke at erholde sin Belønning ved sin Død, men sagde: „Forvrigt er Retfærdigheds Krone henlagt til mig, hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hin Dag; dog ikke alene mig, men ogsaa alle dem, som have elset hans hellige Alababrelse.“

Det er ikke vor Hensigt for Nerværende at omhandle Mellemrummet mellem Døden og Opstandelsen; men af disse Skrifsteder, saavel som af andre, vi kunde ansøre, sees det, at de Retfærdige skulle erholde deres Belønning paa den yderste Dag, naar de skulle blive domte efter deres Gjerninger, gjorte i Kjødet. Da ville de komme ind i Himmeriges Rige og modtage de Velsignelser, for hvilke de stred, lede og holdt ud indtil Enden.

Hør at komme ind i dette Rige, ville de ikke blive nødte til at gjennemfare det ubegrænsede Rum; thi Stedet for Belønningen vil netop blive Stedet, hvor de have arbeidet; den Planet, hvorpaa de blev fødte, vil blive deres himmelske Bolig; thi Guds Regjeringsorden i „Himmeriges Rige“ vil blive grundfestet her, og Guds Herlighed vil sjule Jorden, og hans Billie vil see her, som den steer i Himmelens, hvor han throner. Jesus, denne Verdens

Vorloser, vil blive deres Konge, sin Fader underdanig, som er Alt i Alle.

Denne Verdens Riger og alle andre menneskelige Institutioner og Organisationer skulle forsvinde, al Uretfærdighed opføre, og en Forandring finde Sted med Jorden selv, hvilket vil saae den til at blomstre med evig Skønhed, og til at frembringe i de forskjellige Årstider en Hylde af Produkter til Underholdning og Velvære for de udadelige Væsener, som skulle leve paa dens Overflade i Fred og Lykkelighed.

Propheterne have glædet sig til denne Dag; de henvovede Hellige vente paa den; de Levende og Døde, som have drukket af Åabenbaringens Strom, bede til Herren om dens Komme, og Alle arbeide for at paaflynde den. Job kunde, midt i sine Lidelser, fryde sig ved Tanken om den Tid, da hans Gjenloser skulle staae paa Jorden, naar hans syge og lidende Legeme skulle omstiftes, og han i sit Kjed skulle se Gud. Esaias forudsætter med Inspirationens herlige Spreg, den Tid, da en Konge skulle regjere i Retfærdighed, og Jorden skulle blomstre som en Rose, naar Ørkenen skulle glede sig, og den øde Mark fryde sig, og de torre Steder gjenlyde af Herrens Vorlostes Frydesange, naar Ulven og Lammet, Parderen og Kiddet, Kalven og den unge Love skulle lege med hverandre i Fred, naar Guds Kundstab skulle stjule Jorden, og Herrens Hellighed skulle gjøre den 'til en evig Himmel. Ezechiel saae i et himmelst Syn, at Israels Huus blev bragt frem af deres Grave for at tage deres forættede Land i Besiddelse, med David som Fyrste over dem evindeligen. Daniel saae den Tid, da Menneskens Son skulle komme og et evigt Herredomme gives ham, at alle Nationer, Slægter og Tunge-maal skulle tjene ham, og de Hellige i Forening med ham besidde Riget under al Himmel'en. Johannes hørte Alandersnes henrivende Sang, hvilke ventede paa

deres Herlighed. „Du er slagtet, og havet med dit Blod hjælt os til Gud af alle Stammer, og Slægter, og Tunge-maal, og Folk. Og Du har gjort os til Kon-ger og Præster for vor Gud, og vi skulle regiere over Jorden.“ Propheten Joseph i de sidste Dage, som nu er i de retfærdige Alanders Selstab, og som i Forening med dem gjore Forberedelser for vor Herres Komme, saae Vorlosers Riges store Herlighed, og lagde Grundvolden for dets evige Bestaaen paa Jorden.

Hvorsor skulle vi da søge en Himmel udensor Tid og Num? Baade de gamle og nye Åabenbaringer omtale Jorden som de Retfærdiges tilkommende Opholdssted, og vise os paa hvad Maade den skal blive det.

Det er ofte blevet sagt de Hellige, at dersom de nogensinde ønske at have en Himmel, maae de selv forarbeide sig den. Rigtigheden af denne Bemærkning vil sees, naar man betragter Jorden og dens Ind-vænneres nuværende faldne Tilstand. Den bærer nu Spor af Faldet, istedetfor Himmelens Præg, og dens Indbyggere have mere Lighed med Djævle end med Engle. Og forend den store Forandring skal finde Sted, ville Menneskernes onde Lidenskaber og fordærvede Onsfer blive lagte for Dagen mere end nogensinde før. Satan vil saae en større Magt over deres Hjerter, og han vil have en mægtigere Indflydelse til det Onde, end han tidligere har haft under sin Regjering i de mørke Tidsalder. Nation vil reise sig mod Nation, og Familie mod Familie. Svig, Strid, Lovloshed, Hoer, Røveri, Mord, Undertrykelse og al Slags Grusomhed og Synd vil tage frystelig Overhaand; og Elementerne ville, som om de vare smittede af Menneskernes Ryggesloshed, komme i fuldt Opror, og ville bidrage til at udbrede endnu mere Elendighed og Skæl. Der vil gaae en merk Tid forud for Millenniets straa-

lende Morgen, — en forsædlig Storm førend Tusindaarets herlige Fred. Den onde Dag nærmer sig med gruopvækrende Hurtighed; men takket være Herren, Guds himmelske Rige er allerede „opreist.“ Dets Undersaetter samle sig sammen og forene deres Kræfter og Indflydelse. Ved at underlafte sig inspirerede Ledere blive de iftand til at udføre det storst mulige Gode, og og inden lang Tid vil dette herlige Riges hjæmpemessige Kraft føles i hele Verden.

De hellige Mænds Vænder berede sig til den forestaaende Kamp, og de opstandne Hellige forene deres uimodstaelige Indflydelse med de andre retfærdige Kræfter,

saa at Satan og Synd, og Alle, som havde Guds Veie, maae blive udryddede af Jorden, før aldrig mere at have noget Herredomme.

Fryd Dig, o Ford, og lad din ceng-stende Smerte forsvinde; thi Du skal vorde resset for al den Fordærvelse, som har besmittet Dig; dit skjulte Lys skal straale frem, og oplyse Firmamentet; Du skal blive ifort Glædens Dragt, og Du skal blomstre i al Ewighed; iblandt de evige Himle skal Du rulle i Glands og Majestæt; og, ligesom din Konge og Gjenloser, skal Du bestaae evindeligen!

Emigration.

I følge Breve fra Præsident Brigham Young til Præsident A. Calkin i Liverpool erfare vi, at Veien er atter åben for Emigration til vojt elstede Hjem, og de Hellige, som have tilstrækkelige Midler til at emigrere for, opfordres til at drage hjem til Føraaret. Vi vide, at dette er et hoist glædeligt Budskab for dem, der med Længsel have ventet paa Lejlighed til at vorde udfriede, og vi haabe dersor at see mange af de Hellige, som have Evne dertil, benytte sig af dette Privilegium, som Herren atter har begunstiget dem med. Hvad den hele Reise fra København til Utah vil komme til at koste, vides endnu ikke med Bestemthed, dog antages, at hver Person, som ønsker at gaae med Haandkarrer, vil behove omrent 150 Rdlr., og at der for Enhver, der vil gaae med Øger og Vogne, udfordres omrent 200 Rdlr., naar man regner otte Personer til hver Vogn. De, der med Sikkerhed kunne udvandre, anmodes om, saa hurtigt som muligt at opgive deres Navne, Alder, Fødested, Haandtering, osv. for deres Conference-Præsident, samt at indsende til ham 40 Rdlr. for hver Haandkarre-Emigrant, og 80 Rdlr. for hver Vogn-Emigrant over eet År, hvilke Penge ville blive sendte i Forveien til Indkøb af det Nødvendige til Udrustning for Reisen over Sletterne, saasom Haandkarrer, Vogne, Øger, Proviant, osv.

Naar denne Emigration er expederet, vil en anden afgaae til vojt vestlige Settlementer i Staterne, hvortil vi antage, at hver Person vil behove omrent 100 Rdlr. Tiden for begge Emigrationers Afgang skal nærmere blive bekjendtgjort.

Det er Præsidenterne Brighams og Calkins Raad til dem, der have flere Midler, end de behøve til deres egen Emigration, at de ihukomme de værdige Trænende, som selv Intet eller Kun Lidet have til deres Udsfrielse, da Ingen i År kan

vente at blive hjulpen af Emigrationsfondet. De, som ønske at yde Noget i dette Niemed, anmeldes om at raadføre sig med de Præsiderende om, hvilke der ere værdige til at erholde Hjælp.

Vi anseer ovenstaende for tilstrækkeligt, og ønske, at Herren vil velsigne vore forenede Bestræbelser til hans Værks Fremme og Israels Hjemsamling. Vi ville bede for samme, og arbeide for samme, og tilsammen glæde os i Opfyldelsen af Herrens Forhættelser til hans Felt.

Blanding.

I Santa Barbara i Californien hersker stor Bevægelse paa Grund af Opdagelsen af Selvaarer i de nærliggende Bjerge. — Det franske Dampstib „Empress“ er sunken paa Reisen fra Rio Janeiro til Havre, hvorved otte Personer omkom. — Dampstibet „Fulton City“ er sunken paa Reisen fra Pittsburg til St. Louis. Tolv Personer omkom. — I New York har en Explotion fundet Sted i Arsenalet, hvorved flere Mennesker ere blevne dreppe og saarede. — Den Skade, som Stormen i October Maaned har anrettet blot paa de Skibe, som fare mellem England og Amerika, anslaes til 1,350,000 Rdtr. I Mai Maaned ansløges Skaden til 3,150,000 Rdtr., i Juni til 2,700,000 Rdtr., i Juli til 1,620 000 Rdtr., i August til 2,160,000 Rdtr. og i September til 2,790,000 Rdtr., altsaa paa et halv Aar til 13,770,000 Rdtr. *) — I Staten Mississippi har en Hvirvelwind den 17de November anrettet megen Skade paa de Steder, den rasede; flere Bygninger, der ikke funde imodstaae dens Tryk, styrtede ned og adspredtes i alle Retninger, og flere Menneske, hvori blandt ni af een Familie, ihjelsloges. — Ved Kysterne af New Foundland, Nord Amerika og de vestindiske Øer er der i Stormen, som rasede fra den 25de til den 28de October, mere end eet hundrede Hartoier gaaet under eller lidt Skibbrud, og mange Mennesker ere omkomne. — Som et nyt Bevis paa Menneskets moralste Fordærvelse beretter New York Herald, at en Mand, 25 Aar gammel, voldtog et otte Aars gammelt Pigebarn, som dog var stor efter Alderen, i Chicopee i Massachusetts, hvorefter han myrdede hende, og kastede derpaa Liget i Floden, for derved at forhindre sin frygtelige Forbrydelse fra at komme for Dagens Lys. Ifølge Lægernes Erklæring, som sidenester undersøgte Liget, vilde Doden inden faa Dage have endt hendes Lidelser, som Folge af den lidte Medfart, selv om hun ikke med det samme var bleven myrdet. — Walla-Walla Indianerne i Territoriet Washington ere i fuldt Oprør mod Regeringen.

*) 1 Rdtr. danst er 2 Rdtr. svenst.

Indbetalte Bogsenge.

Rd. Mt. St.

L. C. Geertsen, Aarhuus	15	"	"
Mathias Nilsson, Getheborg	15	"	"
	30	"	"

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.
for Heelaaret, endende den 30te Novbr. 1858.

Conferencer.	Grene	Af de Højsidde	Ældster	Prestier	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Døpte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . . .	18	111	47	43	23	759	158	111	24	12	983	
2. Aalborg	20	44	10	15	6	272	77	40	23	4	347	
3. Vendsyssel	18	63	6	17	8	275	121	65	1	2	369	
4. Fredericia	9	31	6	3	2	118	32	36	2	1	160	
5. Lolland	7	26	8	3	3	131	85	18		4	171	
6. Bornholm	4	8	2	2	2	80	13	9			94	
7. Fyen	11	35	3	3	1	95	67	35	7	1	137	
8. Århus	10	30	9	9	2	129	49	35	5	3	179	
9. Skive	5	9	2	1	2	38	17	18			52	
	102	357	93	96	49	1897	619	367	62	27	2492	
Norge.												
10. Brevig	13	49	20	28	9	355	184	73	2	5	461	
Sverrig.												
11. Skaane	3	33	48	27	23	315	119	75	3	8	446	
12. Stockholm	1	12	9	3	1	44	32	11		1	69	
13. Göteborg	2	19	7	4	1	57	45	17		2	88	
14. Norrköping	4	22	7	9	5	110	39	12	3	2	153	
	10	86	71	43	30	526	235	115	6	13	756	
Summa . . .	28	492	184	167	88	2778	1038	555	70	55	3709	

Indhold.

Side.	Side.
Jesu Bjergrædiken	97.
Guds Regering (fortsat)	100.
Bon	102.
Redaktionens Bemærkninger	104.
Værer færdige og beredte	105.
Himmel	107.
Emigration	110.
Blandinger	111.
Statistisk Rapport	112.

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.